

Strup: Jeg tør vel antage, at Betydningen af Endringsforslaget, der af 10 andre Medlemmer og mig er stillede under Nr. 11 og 12 til § 2, er saa klar, at jeg egentlig ikke behøver at gjøre nærmere Rede for dem. — Det første af disse to Endringsforslag gaar jo ud paa dog at opretholde nogen Bevillingsmyndighed for Indenrigsministeren paa Omdelingsomraadet. Medens Lovforslaget, som det blev vedtaget ved 2den Behandling, satte en absolut Grændse af 20 Edr. Land boniteret Jord som det Mindste, hvortil en Gaard maatte reduceres ved Omdeling, saa gaar Endringsforslaget under Nr. 11 ud paa at tilstede, at Hovedparcellen af en Gaard i visse Tilfælde kan blive noget mindre, men saaledes at den dog i intet Tilfælde kan blive mindre end, at den vedbliver at være en virkelig Gaard. — Jeg skal først tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det i Endringsforslaget brugte Udtryk: „at Hovedparcellen beholder et saa stort Tilliggende, at den er tilstrækkelig til en Gaardmandsfamilies Ernæring“ — hvilket Udtryk jo i Dvrigt vil være det høie Thing bekjendt fra det Mindretalsforslag, der var stillet til 2den Behandling — har gammel Hjemmel, idet det findes paa flere Steder i den ældre Lovgivning netop for at betegne, hvad der maa anses for at være en Gaard. Jeg skal saaledes blandt Andet nævne, at Plakaten af 2den August 1786, der, saavidt jeg veed, var den første Lovgivningsbestemmelse om Deling af Bøndergaarde, netop udtrykker sig saaledes, at „ved sliq Deling og Afhændelse af en Gaard maa den ikke svækkes saaledes, at den ei kan ernære en Gaardmandsfamilie.“ Dette noget ubestemte Udtryk blev senere ved Plakaten af 26de November 1800 nærmere bestemt derhen, at Hovedparcellen i ethvert Tilfælde skulde beholde 2 Edr. Hartkorn tilbage, og disse samme 2 Edr. Hartkorn, som Betegnelse af en Gaard, findes atter i Forordningen af 25de Juni 1810. Man vil ogsaa i Forordningen af 8de Juni 1787 finde den samme Betegnelse i Bestemmelsen om, under hvilke Billaar og i hvilke Tilfælde en Jorddrot kan berøve en Fæster en Del af den Grund, som han har i Fæste, blandt Andet ogsaa til Skovopæstning.

Der findes, som sagt, netop det samme Udtryk, idet der staar, at Amtmanden eller Landvæsenkommisærerne først skulle bedømme, om Gaarden, trods det, at der bliver taget et vist Stykke Jord deraf, kan blive fuldkommen tilstrækkelig til en Gaardmandsfamilies Ernæring. Jeg nævner særlig disse to Forordninger af 1786 og 1787, fordi de ligge saa nær ved Forordningen af 6te Juni 1769, der, om det end ikke var den første Forordning, der bestemte, at Gaarde ikke maatte ødelægges, dog var den, der stærkest indskræpede, at Bøndergaardene ikke maatte forsvinde. De to af mig nævnte Forordninger ligge, som sagt, ikke i Tiden fjernt fra denne sidste Forordning af 1769, og derved forekommer det mig, at de Udtryk, som disse to Forordninger have brugt for at betegne, hvad der maatte anses for at være en Bøndergaard, faae en saa meget desto større Interesse, og paa Grund heraf forekommer det mig ogsaa saa meget desto rigtigere nu, hvor der fra flere Sider reises Tvivl om, hvad der egentlig skal forstås ved en Gaard, at vende tilbage til de nævnte Udtryk med Hensyn til Bestemmelsen af Kvantiteten. — Endringsforslaget under Nr. 11 til § 2 gaar nu altsaa ud paa at give Indenrigsministeren en Bevillingsret, en Ret til i visse Tilfælde, naar en Gaard ikke svækkes, men det, der bliver tilbage, er tilstrækkeligt til en Gaardmandsfamilies Ernæring, at kunne tilstede, at den kommer til at indeholde et mindre Maal end det absolute Maal efter § 1: 20 Edr. Land boniteret Jord. Jeg skal til Støtte for dette Endringsforslag i Dvrigt tillade mig at anføre, at det dog vilde være noget besynderligt, samtidig med at man opretholder Indenrigsministerens Bevillingsmyndighed lige overfor Udstykningsager i dens fuldeste Udstrækning, saa at ville fuldstændig affjære enhver Bevillingsmyndighed lige overfor det analoge Omdelingspørgsmaal. Thinget har jo ved sin Afstemning ved 2den Behandling afgjort, at det i det Mindste ikke for Tiden vilde gaa ind paa, hvad der den Gang blev kaldt et Stykke improviseret Udstykningslov, at det ikke vilde gaa ind paa en Bestemmelse om, at Indenrigsministerens Bevillingsmyndighed lige overfor Udstykningsager begrændses. Men, naa